

Наблизо и надалечъ тѣ лежатъ неподвижни, въ мълчанието на тихо и нѣмо страдание. Едно тъмно и зловещо тържество на смъртта. А деньтъ е тъй хубавъ и свѣтълъ, слънцето тъй нехайно и щедро пилѣе сребърни лжчи, небето се издига тъй високо и тъй безстрастно синьо. И струва ми се, че тия мъртавци, надъ които не пада ни една сълза, надъ които тежи само безсърдечно равнодушие и отчужденостъ, отнасятъ за всѣкога въ блуждаещитѣ си души голѣмата печаль на горка самотностъ.

Единъ санитаренъ войникъ ми казва, че наблизо въ единъ долъ намѣрилъ раненъ турски подофицеръ. Навѣрно фелдфебель. При него имало наши офицери, разпитвали го, приказвали съ него. Отивамъ и азъ тамъ. Единъ младъ, хубавъ, но страшно изнемоцѣлъ момъкъ. Четири дни той е стоялъ въ калъта, въ дъжда, безъ хлѣбъ, безъ помощъ. Вода, както разказваше, пилъ отъ локвитѣ. Съ дрипи, откжсани отъ собственитѣ си дрехи, превързалъ самъ ранитѣ си. Раненъ и въ двата крака. Боялъ се да не го убиятъ и затова не викалъ, крилъ се между убититѣ. Но въ тоя човѣкъ все пакъ бѣше останала една мъжествена твърдостъ, единъ античенъ стоицизъмъ. Въ него имаше нѣщо отъ древната, легендарна храбростъ на турския войникъ. Задавахъ му разни въпроси. Той отговаряше умно, спокойно. Отговаряше въздържано и съ досто-